

Bolyai Matematika Csapatverseny felnőtteknek

A Szülői csapat élménybeszámolója

A Károlyi Iskola történetében először a Bolyai Matematika Csapatversenyen - a gyerekek csapatai mellett - egy szülői csapattal is elindultunk.

Szeptember elején a 3. C osztályban, a szülői értekezleten hallottuk, hogy a gyerekeknek meghirdetett versenybe van lehetőség szülői csapatnak is benevezni. Felvetődött, hogy megpróbálhatnánk. Kezdetben sok lelkes szülő is akadt, de végül négyen maradtunk, akik igazán komolyan gondoltuk, és valóban nekifutottunk a versenynek. Szerettünk volna a gyerekeinknek példát adni abban, hogy nem kell egy versenytől megijedni, nem kell túlzolgulni, hanem egy jó megmérettetésnek és kihívásnak kell felfogni. Megmutatni, hogy a csapatversenyben milyen erőt ad, hogy tudunk egymásra támaszkodni, de hogy azt is el kell fogadni, ha valamiben nincs 100%-os egyetértés a csapattagok között.

Három anyuka és egy apuka alkotta a csapatunkat, aminek legkomolyabb összetartó ereje talán a lelkesedésünk volt. Csapatnévnek a „*Megkopott Matekzsenik*”-et választottuk.

Felkészülésünkben sok segítséget és támogatást kaptunk gyerekeink matematikatanítójától, Kérdő Gizellától, illetve a gyerekeinktől, akik nagy izgalommal figyelték, hogy a szülők hogyan készülnek a versenyre. Amennyire időnkből telt, igyekeztünk a korábbi évek feladatlapjait átnézni, gyakorolni.

Így vágtunk neki az okt. 11-i versenynek. Ezen a napon nem (csak) mi izgultunk a gyerekeinkért, hanem ők (is) izgultak értünk! ☺ Mivel egy időben zajlott a gyerekek és felnőttek versenye, így nemcsak nekünk szülőeknek, hanem a gyerekek csapatának is ez volt az első „Bolyais” megmérettetésük. A gyerekek erőt meríthettek abból, hogy tudták, nincsenek egyedül, hiszen a szomszéd épületben ugyanúgy izgul, küzd, versenyez anya/apa is. A verseny előtt érezhető volt kis csapatunkon az egészséges izgatottság és kíváncsiság. Szerettünk volna minél jobban teljesíteni, hogy elsősorban a gyerekeink, de az osztály és az iskola is büszke lehessen ránk.

Egy óra állt rendelkezésünkre, 13 – leginkább logikai típusú - feladat megoldására. A feladatokat vegyesen a 3-8. osztályosok feladataiból válogatták össze. 1-1 feladatra a megadott 5 megoldásból kellett bejelölni a helyes(ek)et.

Megbeszéltük, hogy leginkább mindenki önállóan szeret és tud a legjobban gondolkodni, így amikor megjelentek a feladatok, szépen sorban mindenki elvállalt kettőt-hármat, amit első ránézésre úgy ítél meg, hogy meg tud majd oldani. A feladatok között voltak könnyebbek, egyértelműbbek, de volt olyan, amivel nagyon megküzdöttünk, mert nehezen találtuk a megoldást. Ilyenkor megtapasztaltuk, hogy a matektudásunk valóban „kissé” megkopott. ☺ Külön kihívását jelentett a Bolyai versenyekre jellemző különlegesség, hogy egy feladatnak akár több megoldása is lehetséges. Erre külön kellett figyelni, hogy ha találtunk is egy jó megoldást, attól még lehet több is. A verseny közben aztán cserélgettük is a feladatokat, ha valaki valamelyikkel elakadt, azzal megpróbálkozott valaki más. Így végül az egy óra elteltével egy kivétellel sikerült is megoldást adnunk minden feladatra. Bár nem egy összeszokott csapat voltunk, de igazán jól működött közöttünk az összedolgozás, kommunikáció, együttműködés, ezt különleges élmény volt átélni.

Este izgatottan vártuk az eredményeket, sőt azokat a feladatokat, amik a gyerekek feladatsorában is szerepeltek, meg is beszéltük, ki milyen választ adott, melyik csapat hogyan gondolkodott. Igazi pezsgő, közös szülő-gyerek élmény volt ez. Végül is a szülői csapatunk a 35. helyen végzett a 47 csapatból. Mi örültünk az eredménynek, nem maradtunk szégyenben, így jóleső meglepődöttséggel zártuk ezt az izgalmas napot. ☺

Természetesen többet is kaptunk ettől a versenytől, mint *egy órányi agytorna*. Kicsit visszarepültünk az időben, újra átélhettük régi gyerekkori iskolai éveinket: milyen érzés is volt versenyezni, „matekdolgozatót” írni időre, részt venni egy megmérettetésben. Mindannyian együtt izgultunk, a verseny előtt, és alatt, főleg mikor már közelgett a befejezési idő. Pedig tudtuk, hogy nincs semmi tét. De ki akarna szégyenben maradni? Szerettük volna megmutatni magunknak és másoknak is, mit tudunk. Jó volt visszaülni az iskolapadba, és átélni ezt újra!

Hányszor mondjuk a gyerekeinknek egy-egy dolgozat, felelés, verseny előtt, hogy ne izguljanak. A felnőtt Bolyain most megtapasztaltuk, hogy minden megmérettetéshez kell az egészséges vizsgadrukk, ha mi felnőttek is izgulunk egy-egy ilyen helyzetben, akkor ők miért is ne tennék. ☺

Emellett pedig igazán felemelő és feltöltő élmény volt megtapasztalni a csapatmunka örömeit, a sok szeretetet, amit a gyermekeinktől kaptunk a verseny kapcsán, öröm volt belenézni a csillogó szemükbe, amikor reggel úgy búcsúztak el: „drukkolunk nektek a versenyen”, este pedig az eredmények kapcsán: „büszkék vagyunk rátok”! Ennél több nem is kell egy szülőnek! ☺

Nagyon sok támogató szeretetet kaptunk Gizus nénitől is a felkészülés kapcsán és a verseny napján is. Tudtuk, hogy ő is mennyire szorít nemcsak a versenyző gyerekekért, hanem értünk is. Nélküle ez a verseny nem valósulhatott volna meg.

Bízunk benne, hogy sikerült másokban is felkelteni az érdeklődést a verseny iránt és példánk alapján jövőre más csapatok is kedvet kapnak az induláshoz!

A 3.C osztály szülői csapata, a Megkopott Matekzsenik:

Lukács Anikó, Solti Bernadett, Piroitszné Marosi Rita, Kaszab Ferenc